Dacia Aureliană

Revista românilor din Timoc

Columna Centenaria=războiul dintre romani şi daci (101-106 d.Cr.)
Înaltă de 39,83 m

LXVIII. *Românii timoceni, stăpâni pe provincia autonomă „Margina” (Kraina), ajunşi prizonieri pe viaţă la sârbi*

Existenţa noastră trecătoare pe această planetă are rostul, ca fiecare să contribuie cu ceva la dezvoltarea culturii, naturii, limbilor fără deosebire şi democratizarea vieţii sociale şi politice. Dacă acest lucru nu s-ar face de către toţi, planeta noastră cu atâta cultură şi civilizaţie s-ar putea, cu oameni iresponsabili, dezintegra în câteva minute.

De aceea, socotim că este datoria fiecăruia care poate face ceva pentru dezvoltare şi înflorire, fără preocupări naţionaliste, politicianiste, comuniste să ia în serios rostul vieţii noastre pe pământ şi să termine cu expansiunea teritorială, zonele de influenţe economice sau politice, culturale, etc., aşa cum e cazul la ortodoxia slavă. Aceasta încă se bâlbâie folosind reguli sau cutume din Evul Mediu în loc să se apropie de poporul de jos pe care să-l înveţe bunul simţ, respectul reciproc şi frăţia între oameni. Dimpotrivă, atât ortodoxia slavă cât şi executivul n-au virtuţi nici culturale, nici religioase şi nici politice pentru a dovedi marelui vulg că în sfârşit iată şi slavii au găsit calea democraţiei care le lipseşte cu desăvârşire.

De fapt, în mersul de dezvoltare şi înflorire a culturii şi civilizaţiei s-a observat că există un traseu ciclic inevitabil, pe care îl parcurge fiecare popor. Avântul fiecăruia se întinde pe o anumită perioadă de timp, după care stagnează, iar cultura sau naţiunea care l-a alimentat sute şi mii de ani dispare încet, se dezintegrează.

În trecut, până şi războaiele erau mai civilizate şi se repetau la unele popoare din când în când tot mai des la popoarele nedezvoltate şi tot mai rar la cele maturizate şi civilizate aşa cum erau popoarele balcanice ortodoxe.

Zonele inflamabile în Europa se găseau în Balcani, iar agentul provocator de războaie erau popoarele din Asia sau venite din Asia, cum erau turcii, sârbii, bulgarii sau alţii. Împăraţii, regii şi comandanţii de armate din lume, chiar dacă erau din zona ortodoxă a creştinismului, erau mult mai blânzi în trecut decât în prezent.

Astfel, dacă am presupune că ne aflăm în Evul Mediu, la anul 1389, când a avut loc celebra bătălie de la Câmpia Mierlei sau Kosovo, între coaliţia creştină, condusă de kneazul sârb, Lazăr şi imperiul otoman, mai întâi se stabilea de către părţi, când are loc bătălia, unde are loc şi care sunt poziţiile ocupate de către fiecare armată. După datele pe care le cunoaştem din istoria sârbilor sau a turcilor, războiul de la Câmpia Mierlei a început cam pe la ora 8 dimineaţa şi poate nu s-ar fi terminat aşa de repede, cam pe la ora 10, dacă între timp nu s-ar fi produs asasinatul asupra sultanului Murat, în cortul său, în văzul generalilor săi, de către sârbul Miloş Obilici (Kopilici), ginerele kneazului. Zvonul asasinatului în rândul armatei turceşti, a dat şi mai mare avânt inamicilor creştinismului, se spune că turcii au fost atât de înfuriaţi încât la ora 10 l-au decapitat pe kneazul Lazăr, iar după aceea pe toţi sârbii şi alţii din coaliţie, fără să rămână picior de luptător pe câmpul de bătălie.

Dacă războiul s-ar fi desfăşurat după cutumele vechi, după principiul „bate cel mai tare şi este învins cel mai slab”, care era obligat să plătească o anumită dare, ca să i se elibereze prizonierii şi să cedeze un anumit teritoriu în unele cazuri şi încolo totul era normal. De data aceasta, turcii nu s-au mărginit la procedura veche, retrăgându-se şi mulţumindu-se doar cu un „peşcheş”, ci au desfiinţat ţara sârbească şi conducerea acesteia, astfel că sârbii nu au mai avut ţară aproape 500 de ani. Lucru pe care turcii nu l-au făcut decât cu creştinii ortodocşi sârbi, bulgari, greci şi români din care au fost desfiinţaţi numai sârbii şi bulgarii (1393).

Este foarte curios faptul că mai târziu, sârbii şi-au dat seama că nu mai pot ocupa ţări cum fusese Grecia, la 1350, de ţarul Duşan şi

nici Bulgaria, sau altele, decât prin mijloace războinice, aşa a încercat ţarul Duşan să ocupe Oltenia tot la 1350 însă a renunţat din nu se ştie ce motive.

Strategic, sârbii au găsit alte soluţii de a ocupa teritorii, chiar în teritoriul imperiului turcesc, pe căi paşnice. Mai întâi au găsit un motiv plauzibil şi s-au organizat în frunte cu lideri sau patriarhi, evacuând teritorii în sudul Serbiei, sub pretextul că sunt persecutaţi de turci şi s-au mutat zeci de mii de familii din satele de la Kosovo, tot în imperiul turcesc, însă în calitate de colonişti.

Prima dată s-au mutat în 1690, între Morava-Timoc, în calitate de colonişti între români care aveau o regiune autonomă, **Margina** numită azi Kraina de sârbi, apoi au trecut Dunărea şi s-au aşezat în Banat, în câteva exoduri, strămutând satele din ţinutul Kosovo, în Banat şi Voievodina. Faţă de europeni, liderii sârbi au justificat golirea de populaţie a ţinuturilor sârbeşti cu argumentul că au fost în pericol extrem de dispariţie şi de aceea şi-au abandonat bisericile şi mănăstirile, satele şi oraşele, numai ca să scape cu viaţă de turci.

În fapt, de data aceasta, abandonarea teritoriilor străvechi s-a făcut din motive epidemiologice, deoarece la Kosovo şi Serbia, Macedonia, bântuia ciuma de câţiva ani, iar la 1680, generalul austriac Piccolomini aflându-se într-o expediţie în Macedonia, ca să scape Macedonia de ciumă, a dat foc Scopiei, un oraş cu case de lemn de 60.000 de locuitori, care au ars în câteva zile şi macedonienii nu şi-au abandonat teritoriile pentru a trece în nordul Dunării, aşa cum au făcut-o sârbii. Strategia lui Arsenie Cernoievici III a luat altă turnură pentru a-i face pe sârbi stăpâni pe anumite teritorii pe care au pus piciorul abia de vreo 200-300 de ani. Aici este ingeniozitatea politică a patriarhilor sârbi care au izbutit să ocupe paşnic, în calitate de colonişti, teritorii în Timoc, Banat, Voievodina, Sirmium- fosta Mica Valahie sau Romanie în care azi mai sunt după unii vreo sută de sate româneşti. Aproape întregul grânar de azi al Serbiei provine de la „românovlahi”.

Suntem nevoiţi uneori să ne repetăm în temele pe care le dezbatem, deoarece nu e vorba numai de românii din Vlahia sau nordul Dunării, că nu-şi cunosc istoria proprie ci e vorba de istoria românilor din dreapta Dunării, dintre Morava-Timoc, care nu-şi cunosc de asemenea istoria adevărată, ci doar pe cea făcută de politruci.

Este foarte ciudat lucru că acolo unde au fost războaie în Evul Mediu, sârbii au făcut parte ca aliaţi din armata turcească şi ei au decis de multe ori anumite bătălii, chiar şi căderea

Constantinopolului la 1453, nu s-ar fi produs dacă nu era cavaleria sârbească de 15 000 călăreţi, care au dat ultimul atac cu cavaleria comandată de Stevan Lazarevici. În toate aceste războaie, toate popoarele creştine au luptat împotriva turcilor, aproape vreo 7 războaie, singurul popor aliat cu turcii au fost sârbii, care profită de naivitatea şi nivelul scăzut de cultură al cetăţenilor săi arătându-le că ei au fost inamicii turcilor şi că din acest punct de vedere pot fi un popor model, ori după cum vedeţi este tocmai invers. Sârbii s-au aşezat chiar şi-n nordul Dunării sub protecţia autorităţii turceşti care a ocupat Banatul până prin 1717. Până şi imperiul româno-bulgar format din cele două popoare, care n-au ameninţat cu nimic teritoriile sârbeşti, a fost la anul 1280, atacat şi desfiinţat de regele Uroş, al sârbilor, astfel se stinge dinastia împăraţilor românovlahi, Asăneşti, odată cu Ioan Asan III.

N-avem nici o calitate politică, istorică, economică, religioasă, etc., pentru ca să punem în discuţie autohtonismul statului sârb. Însă vecinii noştri nu sunt mulţumiţi că le suntem vecini şi mai ales îi deranjează faptul că între Morava-Timoc, chiar şi astăzi populaţia majoritară este cea românească, pe care ei au poreclit-o încă din Evul Mediu, cu numele de vlahi şi pe care n-au izbutit în aproape 200 de ani să o sârbizeze şi nici nu vor izbuti vreodată.

Precizăm că sârbii după descălecarea din Asia, în secolul VI-VII, d.Hr, s-au oprit în nordul Albaniei, găsind nişte teritorii ocupate de oierii sau ciobanii aromâni, de aceea documentele din Evul Mediu, îi găsesc pe sârbi aproape de români, în zonele acestea, încât după renaşterea lor, la 1833, sârbii nu ajunseseră nici la Niş şi nici la Belgrad. Când a renăscut Serbia, ei n-au avut nici unde să stabilească capitala, pentru că Belgradul era un sat cu o cetate romană şi alta turcească, având la periferie un sătuc cu vreo 3000 de locuitori, dintre care majoritatea vlahi, sârbi, greci şi alţii.

Când au stabilit capitala lor după aproape 500 de ani, n-au găsit un alt oraş pe care să-l aleagă capitală, decât Pojarevac-ul sau Podul Lung, care de fapt era un târguşor în mijlocul românilor din Timoc în vremurile acelea. De aici capitala s-a mutat la Kraguievac, care atunci se chema Karaguni, nume dat de păstorii aromâni, pe când sârbii numeau a doua capitală a Serbiei renăscute cu numele de „Cinkarsca Varoş”, adică oraşul aromânilor.

Ar fi păcat să trecem cu vederea faptul istoric că după ce Miloşevici, autorul dezintegrării Iugoslaviei, a murit în închisoarea de la Haga, guvernul sârb al domnului Voislav Kostuniţa a dat din colţ în colţ să găsească un loc în Serbia unde să-l înmormânteze în

loc sigur, pe marele patriot care a asigurat prăbuşirea lor sub steagul naţionalismului şi comunismului şi de data aceasta poporul sârb l-a iubit atât de mult pe Miloşevici încât nu s-a găsit un loc de îngropăciune într-o localitate sârbească decât în târgul Pojarevac-Podul Lung, centrul cultural politic al românilor din Serbia de Vest dintre Morava şi munţii Homole (în curtea unui cetăţean).

Şi în alte momente istorice de răscruce elitele sârbeşti au cerut ajutor de la românovlahi aşa cum a făcut sfântul Sava pe la anul 1203 când întorcându-se de la Hilandar- muntele Athos s-a îmbolnăvit şi s-a dus la curtea împăratului românovlah-bulgar Ioniţă Asan unde ar fi murit la curtea sa. Abia la 1849 sârbii strămută capitala de la Karaguni la Beograd, însă nici Belgrad-ul la 1849 nu era un oraş ci o capitală de Ţară nou-născută. Ca să ne imaginăm cam care era structura etnografică a Belgrad-ului în vremurile acelea aflăm dintr-o călătorie a fostului prim-ministru al Franţei Robert Gambetta care făcea o călătorie la Belgrad la 1876, despre care se spune că ajungând la Belgrad salutul în limba franceză l-a făcut un aromân numit Nuşu singurul care ştia franceză din Serbia probabil rudenie cu Branislav Nuşici, cel mai prolific dramaturg sârb la vremea aceea.

Se spune că oraşul era administrat la 1876 de către un consiliu alcătuit din 2 sârbi şi 12 vlahi. De aici se vede că Belgradul abia se refăcea pe structurile vechi române, austro-ungare etc..

Sârbii s-au legitimat în Europa ca popor răstignit de turci, iar în revoluţia de la 1809, în bătălia de lângă Niş răsculaţii sârbi în frunte cu voievodul sârb Stevan Singerici şi voievodul român timocean Paul Matei din satul Melniţa au căzut în aceste bătălii şi din capetele lor turcii au înălţat lângă Niş „piramida capetelor”, care poate fi văzută şi azi. Turnul se numea „Cele Kula” şi a rămas un loc de pelerinaj, multă vreme monumentul istoric devenind un patrimoniu universal pe care l-a vizitat şi Lamartine deşi în turnul de cranii numai o parte dintre sârbii luptători au capetele restul fiind „**românovlahi**”, istoria sârbilor nu-l recunoaşte nici pe voievodul românilor Paul Matei ca martir al revoluţiei. Toţi revoluţionarii erau sârbi, după ei.

Când a început revoluţia sârbă, la 1804, n-a început pe teritoriul vechii Serbii, ci a început în vatra străbună a Timocului, locuită de „românovlahi”. Pe atunci, românii timoceni se bucurau de libertăţi politice, cultural-religioase din partea turcilor, încât principele sau kneazul micei provincii Margina, denumire pe care a avut-o între 1560-1833, Mişu Carapancea, a intrat în coaliţia sârbească, în marele sobor din care capetele importante erau 3,

Karagheorghe, Milenko Stoicovici şi Mişu Carapancea, căpetenia românilor. El a acceptat colaborarea cu sârbii şi a intrat în bătălii cu mica sa armată, care avea 6 tunuri, în timp ce armata de răsculaţi sârbi, abia aveau doar 4 tunuri. Prin urmare, la 1813, când coaliţia sârbo-română este înfrântă, înseamnă că erau supuse două naţiuni, adică sârbii şi românovlahii, iar când s-a renăscut, la 1833, Serbia, la intervenţiile Rusiei, trebuia să se nască un stat nou, deoarece Serbia de Răsărit nu făcuse parte din teritoriul Serbiei de până aici. Fiind cobeligeranţi, în virtutea cutumei din vremea aceea, trebuia să se nască o ţară din care să nu lipsească nici sârbii, nici românii. Dacă s-ar fi numit provincia, din nou, Margina, ar fi trebuit să ţină seama că acolo sunt şi români, deci titulatura trebuieşte schimbată, iar dacă s-a numit Serbia, numele Serbiei trebuia întregit cu Margina sau Timoc, întrucât Serbia trecea peste Morava şi înainta spre Dunăre, pentru prima dată în istorie, fără ca aceste teritorii să fi fost vreodată administrate de knejii sau regii sârbi. Este vorba de un principiu universal recunoscut, iar „revendicatio in integrum”, se impune nu pentru a satisface un moft rumânesc ci pentru a clarifica şi legaliza un statut juridic care până în prezent a fost ignorat şi tăinuit. Asta pentru că nu s-a pomenit în lume ca un popor mic, care n-a stăpânit vreodată vre-un teritoriu şi în care a venit în calitate de colonist, ca să se salveze de la turci, să ajungă dintr-odată să-i stăpânească pe cei ce i-au primit în teritoriul lor, în casa lor, ca pe nişte creştini şi oameni de omenie. Acesta este „nodul gordian” şi considerăm că se poate rezolva contenciosul pe căi bilaterale, paşnice, din iniţiativa statului sârb, dacă vrea să prevină o viitoare restaurare a echilibrului, pe căi „manum militari”.

Sârbii sunt singurul popor din Balcani şi din Europa care şi-au părăsit vetrele strămoşeşti, sate, oraşe, mănăstiri, biserici cu scopul de a găsi teritorii mai fertile în zone mai paşnice din nordul Dunării. În general orice popor ameninţat de ocupant a avut dreptul să se apere retrăgându-se în zone paşnice, de unde urmau să se întoarcă la vetrele lor.

Sârbii mai inteligenţi şi mai vicleni şi-au păstrat teritoriile şi vetrele vechi dar au pretenţia să stăpânească şi teritoriile luate de la imperiul austro-ungar, român sau alţii. Bulgarii au fost asupriţi de turci, au purtat războaie cu turcii şi nu şi-au părăsit vetrele sub acest pretext la fel au fost croaţii, bosniecii, muntenegrenii, albanezii, grecii, aromânii, românii şi ungurii. Chiar şi poporul ales al evreilor când a căzut sub robie egipteană sau altele, sute de ani

au fost în această situaţie politică dar până la urmă s-au întors acasă, atunci când a sunat ceasul istoriei.

În istoria românilor, Ştefan cel Mare al Moldovei a avut vreo 40 de războaie cu turcii şi niciodată românii nu s-au gândit să-şi părăsească casele, bisericile şi mănăstirile pentru că sunt ameninţaţi de păgâni, şi niciodată nu s-au lăudat că i-au bătut pe turci.

Pe măsură ce am înaintat în cultură, civilizaţie şi democraţie fiecare popor a început să-şi scrie istoria, până în anul 1900 cu aproximaţie istoriografii sârbi aveau o ţinută europeană şi istoria lor nu se scria la comanda ministrului poliţiei sau a altor organizaţii sau puteri. Deci cam în ultimul secol cultura şi civilizaţia a fost oprită în dezvoltare de istoricii noi politruci influenţaţi mai ales de era comunistă. Am observat încă din anul 1980 mergând pe la diferite simpozioane cu sârbii, bulgarii şi alţii că poporul român în aceea epocă de obârşie slavă nu avea nici o orientare sau ideal. Cei mai naţionalişti şi dependenţi de putere au fost sârbii, ei au ajuns împreună cu bulgarii să înfiinţeze birouri speciale care să născocească teorii şi să pună piedici românilor din Timoc din Serbia şi Bulgaria în dezvoltare.

Prin urmare, monarhia sârbească, monarhia bulgărească îi recenzau în acele vremi pe rumânii din Serbia şi Bulgaria cu denumirea de „**rumunii**”. Cam de prin anul 1960 comuniştii încep să umble la rădăcinile poporului român ca să schimbe etnogeneza şi să descopere ei azi că românii din Serbia nu ştiu ce strămoşi au avut şi le pun pe tavă sintagma de vlah nu de „românovlah”, cu gândul ca prin acest artificiu istoric, lingvistic să nu-i recunoască pe românii din dreapta Dunării ca minoritate, motivând juridic că ei nu sunt români ci sunt vlahi. Aceasta este ideea lor fixă însă ei nu se întreabă ce limbă vorbesc vlahii şi ce limbă vorbesc românii şi dacă limba populaţiei de sorginte latină din dreapta Dunării se înţelege perfect cu cea din Vlahia medievală, cum de nu sunt cu toţi fraţi şi români. De ce un vlah nu-şi ia un interpret atunci când se află în dialog cu un român sau aromân.

Chestiunea sintagmei de vlah este o momeală care a indus în eroare copii şi tineretul din Serbia, Bulgaria etc. pentru a le asigura asimilarea cât mai grabnică.

Pentru că sintagma de vlah a fost arma cu care sârbii, bulgarii etc. aproape un secol, au dezamăgit, dezorientat populaţia de origine românească, învăţând-o că ei nu sunt români, că români sunt numai în România şi prin urmare greşit s-au botezat de atâtea sute de ani cu numele de rumâni. Ceea ce în 500 de ani de robie

turcească nu s-a întâmplat a venit vremea să se întâmple sub administraţia creştinească a bisericii ortodoxe sârbe, bulgare, greceşti etc, ca şi a statelor respective. Uite că au venit ei comuniştii, sârbii şi bulgarii şi ne-au deschis ochii că suntem vlahi şi drept urmare s-a pus cruce denumirii noastre de rumâni.

Ori această metodă primitivă şi criminală de a constrânge o populaţie prin toate mijloacele să-şi uite neamul din care face parte este o infracţiune de drept penal internaţional de etnocid şi de genocid, pentru că cer modificarea etnogenezei unui popor şi din ce interese? Rămânând ca vreodată cineva din neamul nostru batjocorit şi umilit să ridice problema direct sau indirect la Tribunalul Penal Internaţional de la Haga, iar autorii direcţi ai crimei cât şi complicii fie sârbi, bulgari, românii sau alţii să tragă consecinţele morale şi materiale pentru că au ţinut în loc aproape 200 de ani dezvoltarea limbii şi culturii româneşti atât la românii din Timoc Serbia şi Bulgaria cât şi la aromânii din Macedonia.

Pe români nu-i deranjează că sârbii vreau să fie primii în Balcani, chiar dacă Miloşevici spunea mergând cu tancurile la Kosovo, că Serbia este cel mai puternic şi cel mai mare stat din Balcani. Tentativele acestea fac parte din instinctul primar de expansiune mongolă, neam din care fac parte, ceea ce ni se pare curios şi de neînţeles este faptul că sârbii sunt supăraţi pe români, poate şi pe alţii, pentru că nu le sprijină expansiunea, iar în 1919 au fost izgoniţi din Banat de către armata franceză, lăsând Banatul să treacă sub administraţia românească, fără să se ţină seama că ei aveau în întregul Banat cel puţin 50 de sate cu biserici, mănăstiri etc.; lucru care se vede şi astăzi. Toată neînţelegerea relaţiilor bilaterale dintre armata de ocupaţie a generalului Mişici în 1918 când au ocupat întregul Banat vine din aceea că el ştia că Banatul este locuit în majoritate de sârbi şi n-au numai vreo 50 de sate, aproximativ 30.000 de locuitori, prin urmare faptul că românii au peste 1000 de sate româneşti în Banat nu este important şi justificat să aparţină României care până aici nu se extinsese spre vest.

De asemenea sârbii n-au avut nevoie, şi nici în prezent n-au, de vecini care să susţină dezvoltarea şi înflorirea Serbiei. Ei consideră că dacă sunt protejaţii Kremlin-ului li se cuvine mai mult decât celorlalţi europeni, pentru că zic ei au luptat şi au murit pentru dezrobirea de turci, lucru pe care nu l-au făcut alţii, zic tot ei. Ori dezrobirea de turci n-au făcut-o ei. Ruşii i-au organizat ca în anul 1876 Serbia să declare singură război Turciei luptând pe teritoriul Timocului de la izvoare până spre Niş. Cu scopul de a arăta Europei

că Serbia este singura putere din Balcani care-i poate alunga pe turci din Europa.

De fapt tot ei i-au adus în timpul ţarului Duşan la 1350 când grecii i-au chemat în Europa pe turci să-i ajute să scape de invazia sârbilor. Unde au fost înfrânţi deşi era şi armată rusească. Bătălia a fost pierdută şi Serbia era cât pe aici să dispară dacă nu era Marea Britanie.

De fapt Serbia este singura ţară din Europa şi Balcani care s-a orientat cu sprijinul Rusiei, nu atât să fie liberă de turci, să-şi recapete independenţa şi suveranitatea cât să fie în stare încât să ocupe teritorii de la toţi vecinii, aşa cum au ocupat în Timoc şi în Banat teritorii pur româneşti.

Vecinii noştri sârbi nu sunt mulţumiţi cu existenţa lor, recunoaşterea independenţei şi suveranităţii de către România şi pun în discuţie însă şi etnogeneza neamului românesc. Nu recunosc că suntem urmaşii daco-romanilor, ar avea documente că ei au fost autohtoni şi în Dacia înaintea românilor şi prin urmare la un adică, să profite şi să desfiinţeze România.

Teoria aceasta a apărut acum vreo 2-3 ani, sunt şi altele la fel de aberante care oricum e păcat că pun în discuţie normalitatea aşa zişilor istorici care au păreri inspirate de politrucii din executiv.

De fapt nu ne milogim pentru ca să fim prieteni cu sârbii sau alţii. Ştim ce suntem, ce ni se cuvine şi nu renunţăm la drepturile noastre, însă din toate cele discutate până aici rezultă dacă turcii în robia păgână n-au săvârşit crime şi terori pe care le-au săvârşit sârbii în ultimii zeci de ani, este o probă că ei joacă cu cărţile pe faţă şi ne spun direct că nu ne iubesc, nici pe românii din Timoc Serbia de Răsărit şi nici pe cei din Dacia Traiană sau România. Despre acest eveniment vorbeşte chiar poetul nostru naţional Mihail Eminescu care spunea la 1876:

„Sute de ani românii au fost, cel puţin indirect stăpâniţi de turci; niciodată însă, în curgerea veacurilor, turcii nu au pus în discuţiune limba şi naţionalitatea română. Oriunde însă românii au căzut sub stăpânire directă sau indirectă a slavilor, dezvoltarea lor firească s-a curmat prin mijloace silnice.”

Suntem siguri că va veni vremea când nimeni dintre criminali nu vor scăpa nejudecaţi de către Tribunalul Internaţional penal de la Haga.

Noi suntem oameni îgenunchiaţi, suntem oameni înjugaţi de teroarea slavă, însă noi aceştia care formăm naţiunea sau neamul, avem un singur drept să ne plângem lui Dumnezeu şi să-l rugăm pe Dumnezeu să fie cu noi.

Pe când duşmanii noştri de ieri şi de azi ca oameni politici sau alţii nu sunt primiţi de Dumnezeu ca să le spună marea rugăciune, pe care Dumnezeuar asculta-o, dacă ar fi oameni cu suflet, modeşti şi cu bun simţ, dar n-au fost, nu sunt şi nici nu vor fi. Noi ca fii ai lui Dumnezeu vom şti ce să-i spunem atunci când vom avea cuvântul. Până atunci spunem atât că noi criticăm şi observăm şi nu jignim şi umilim prin fapte aşa cum o fac vecinii noştri.

„Cine are urechi să audă, cine are ochi să vadă!"

Cristea SANDU TIMOC **16.01.2009**

ASTRA ROMÂNĂ, P-ta Victoriei nr.3 ap. 15, Timişoara
astra_romana_timisoara@yahoo.com

Rugăm călduros cititorii să urmărească site-ul www.timocpress.info, al fraţilor noştrii din Timoc Serbia, de unde veţi obţine imagini şi ultimele ştiri despre persecuţia românilor.